

bringende. Hvorledes vi end stille det, tror jeg ikke, at der er nogen Grund til at forhøje Embedsmændenes Lønninger, ja, efter min Mening tror jeg endog, at der nogen Grund til at tage fra de høiest lønede. Nu er der blevet talt om, at Ministrene ogsaa skulde have en Forhøielse. Det veed jeg nu ikke rigtigt, thi saavidt jeg kan skjønne, synes det, som om disse Pladser have en stor Tiltrækningskraft. Naar man taler om dygtige Folk, der gaa fremad, saa siger man jo om dem, at de endog, saa kunne blive Ministre, og der maa ligge Noget deri. Jeg tror, at Stillingen er god nok, og jeg ser ikke, at der er nogen Grund til at forhøje Ministerens Lønninger. Vi have endog, saa havt en anden Mening, idet vi have ment, at den Pension, som Ministre skulde have, ikke burde overstige 4,000 Kr., (Berntsen: Den have vi endnu.) — ja og denne Mening have vi endnu, som det ærede Medlem fra Bogenf. siger. Jeg skal altsaa slutte med at sige, at jeg ikke tror, at der er nogen Grund til at forhøje Lønningerne.

Juel: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg skal have den Ære at fremsætte angaaende dette Lovforslag. Det kan efter min Mening betragtes fra to forskjellige Sider. Enten kan man blot betragte det med Lønningerne som saadanne for sig, altsaa undersøge disse en Drøftelse og undersøge, hvorvidt de til enhver Tid svare til, hvad Livsfornødenhederne koste, eller ogsaa kan man betragte det som en organisatorisk Lov, der gaar ud paa at regulere Administrationen i de enkelte Regjeringsbrancher. Det forekommer mig, at efter den Diskussion, vi have hørt her idag, er der en vis Tilbøielighed til fra flere Sider at betragte Loven fra den organisatoriske Side, og det vil efter min Mening i ikke ringe Grad vanskeliggjøre denne Lovs Fremme i Rigsdagen; thi skulde vi først ind paa at undersøge den hele Administration, og hvorvidt de normerede Indtægter svare til Forretningerne osv. osv., saa bliver der en vid Mark til Undersøgelser og Disputationer, og efter den Erfaring, man har, kan man da ikke stille denne Lov noget gunstigt Sporstop i denne Samling. Derjom Regjeringen havde troet, at den organisatoriske Drøftelse af Sagen vilde blive den fremherskende, vilde den uden Tvivl ikke have ladet Embedsmændene være blottede paa Finantsloven og overladt dem i det kommende Finantsaar, om jeg saa maa sige, til en Tilfældighed.

Thi hvorledes vi end opfatte Embedsforholdene — og der er jo en meget forskjellig Opfattelse, som ogsaa er kommen til orde idag —, tror jeg dog, at der er en vis Klasse af Embedsmænd, om hvilke vi Alle maa erkjende, at de trække et tungt Væs, uden at have en Løn, der svarer dertil. Jeg sigter herved, for at blive ved denne Lov, til det underordnede Personale i Ministerierne osv., navnlig Fuldmægtigklassen, som ogsaa den ærede Minister, da han forelagde Lovforslaget, henlede Opmærksomheden paa. Disse Folks Kaar ere virkelig i høieste Grad beklagelsesværdige. Jeg taler slet ikke om de Embedsmænd, hvis Løn er over 2,500 Kr. aarlig, de kunne hjælpe sig, de leve ikke, saaledes som de Andre, bogstavelig fra Haanden og i Munden, de kunne, om det skal være, vente i 1, 2 eller 3 Aar paa en Forbedring, uden at det skader dem; men de Embedsmænd, som have mindre Gager og navnlig de, som leve i Kjøbenhavn, kunne ikke taale at blive pludselig berøvede det Tillæg, som de have havt i en Række af Aar, og paa hvilket de ganske sikkert have gjort Regning. Lad være, at Livsfornødenhedernes en gros Pris er bleven billigere, saa er det dog ingenlunde Tilfældet med Detailprisen, og disse Embedsmænd ere nødt til at kjøbe alle deres Varer en detail. De maa kjøbe dem dyrt, og da de ofte maa kjøbe paa Borg, kjøbe de endnu dyrere. Det er jo altid saaledes, at de, der have de mindste Indtægter, have Mindst at leve af, maa betale dyrest. Dette gjælder naturligvis ikke alene om Fuldmægtigklassen i dette Lovforslag, men om en Række af Embedsmænd, ansatte under Postvæsenet, Telegrafvæsenet og i Toldtaten, overhovedet i alle Administrationsgrene. Deres Vilkaar ere ikke misundelsesværdige, tværtimod, de ere meget at beklage. Lad være, at disse Folk have den Fordel fremfor Andre, at de kunne gjøre Regning paa deres Indtægter, at deres Indtægter ikke saaledes som Kjøbmænds eller Haandværkeres, med hvilke de maa sættes i Klasse, ere udsatte for Variation fra Aar til Aar, men saa er paa den anden Side deres aarlige Indtægt saa knap tilmaalt, at det ikke gaar an at berøve dem Noget deraf. Det forekommer mig derfor, at det vilde have været hensigtsmæssigt, hvis Regjeringen havde taget noget Hensyn dertil paa Finantsloven, og jeg kan kun forklare mig Grunden til, at det ikke er sket, dels deraf, at man har ventet, at Loven skulde blive opfattet som en simpel Lønningslov, dels